

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีการจัดระเบียบการปกครองแบบรัฐเดี่ยว โดยแบ่งการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดินออกเป็น 3 ส่วน คือ ราชการบริหารส่วนกลาง ราชการบริหารส่วนภูมิภาค และราชการบริหารส่วนท้องถิ่น ส่วนกลางใช้หลักการรวมอำนาจการปกครอง ส่วนภูมิภาคใช้หลักการแบ่งอำนาจการปกครอง และส่วนท้องถิ่นใช้หลักการกระจายอำนาจการปกครอง ส่วนการปกครองประเทศในช่วงใดจะให้อำนาจแก่หลักการใดมากกว่ากันย่อมขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง ที่เกิดขึ้นในแต่ละยุคสมัย กล่าวคือ การใช้อำนาจการปกครองประเทศในยุคแรกๆ ใช้หลักการรวมอำนาจปกครองไว้กับส่วนกลางเป็นหลัก เพราะเหตุว่าในอดีตนั้นมีความจำเป็นที่จะต้องใช้อำนาจเด็ดขาดในการปกครองเพื่อสร้างความมั่นคงให้แก่ชาติประกอบทั้งอาณาเขตของประเทศที่กว้างขวางและประเทศยังไม่เจริญก้าวหน้า มีการคุกคามของลัทธิล่าอาณานิคม และพลเมืองมีจำนวนไม่มาก ในระยะต่อมาเมื่อประเทศมีพลเมืองจำนวนมากขึ้นภารกิจที่รัฐต้องรับผิดชอบต่อพลเมืองมีมากขึ้น รัฐบาลจึงใช้วิธีแบ่งอำนาจการปกครองโดยจัดตั้งหน่วยงานและเจ้าหน้าที่ของรัฐที่สังกัดกระทรวง ทบวง กรมต่างๆ ไปประจำอยู่ในส่วนภูมิภาค คือ จังหวัด อำเภอ ตำบล พร้อมทั้งแบ่งอำนาจหน้าที่ให้หน่วยงานและเจ้าหน้าที่ดังกล่าวรับไปปฏิบัติในฐานะเป็นตัวแทนของรัฐบาลกลาง เพื่อให้สามารถอำนวยความสะดวกและให้บริการแก่ประชาชนได้อย่างทั่วถึงทั้งประเทศ (ประพันธ์ วรรณบวร. 2543 : 1)

ต่อมาเมื่อประเทศมีความเจริญก้าวหน้ามากขึ้น การคมนาคมสะดวกขึ้น ท้องถิ่นของประเทศเจริญขึ้น และประชาชนในท้องถิ่นมีความรู้ความสามารถพร้อมที่จะรับผิดชอบภารกิจในการปกครองตนเอง จึงได้เกิดแนวคิดเกี่ยวกับการกระจายอำนาจการปกครองขึ้นเพื่อให้ประชาชนชนในท้องถิ่นได้เข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมการเมืองการปกครองท้องถิ่นของตนเอง โดยที่รัฐได้มอบอำนาจให้ท้องถิ่นไปจัดทำบริการสาธารณะเพื่ออำนวยความสะดวกในด้านต่างๆ แก่ประชาชนในท้องถิ่นของตนเองตามกำลังความสามารถ ทั้งนี้เพื่อเป็นการสนองตอบต่อปัญหาและความต้องการของแต่ละท้องถิ่นได้อย่างทั่วถึง และถือเป็นการแบ่งเบา

ภารกิจของรัฐบาลกลางด้วย โดยการกำหนดให้องค์กรท้องถิ่นที่จัดตั้งขึ้นเป็นราชการบริหาร ส่วนท้องถิ่นที่มีฐานะเป็นนิติบุคคล มีงบประมาณเป็นของตนเอง มีทรัพย์สินหนี้สินเป็นของตนเอง มีเจ้าหน้าที่เป็นของตนเอง และมีอำนาจอิสระในการปฏิบัติหน้าที่ (Autonomy) ตามที่ กฎหมายบัญญัติไว้ (ประหัชฌ์ หงส์ทองคำ. 2540 : 36-37)

ในปัจจุบันรูปแบบการปกครองท้องถิ่นของไทยมี 4 รูปแบบด้วยกัน คือ เทศบาล องค์การบริหารส่วนจังหวัด องค์การบริหารส่วนตำบล และรูปแบบพิเศษ ได้แก่ กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา การกระจายอำนาจการปกครองให้แก่ส่วนท้องถิ่นดังกล่าวนี้ รัฐได้มอบอำนาจความรับผิดชอบหรือมอบภารกิจบางอย่างให้ท้องถิ่นรับไปดำเนินการ เพื่อตอบสนองต่อปัญหาและความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นตามที่กฎหมายบัญญัติเท่านั้น ส่วนอำนาจอื่นๆ ยังเป็นอำนาจของรัฐอยู่ เนื่องจากการปกครองประเทศนั้นจำเป็นต้องมี หน่วยงานกลางหรือรัฐบาลกลางเป็นศูนย์กลางของอำนาจที่จะอำนวยความสะดวกการปกครองประเทศ รัฐบาลกลางจึงเป็นศูนย์กลางของอำนาจที่จะอำนวยความสะดวกการปกครองประเทศ รัฐบาลกลางจึงเป็น สถาบันการเมืองที่จะใช้อำนาจอธิปไตยในการปกครองประเทศ ทั้งอำนาจบริหารและตุลาการ นอกจากนี้รัฐยังต้องมีกิจการทหารไว้เพื่อรักษาอธิปไตยของประเทศ มีกิจการตำรวจเพื่อรักษา ความสงบเรียบร้อยภายในประเทศไว้ มีระบบการเงินการคลังเพื่อรักษาเสถียรภาพทางการเงิน การคลังของประเทศ มีกิจการต่างประเทศไว้เพื่อการค้าติดต่อสัมพันธ์ไมตรีระหว่างประเทศ ตลอดจนยังรวมอำนาจวินิจฉัยสั่งการต่างๆ ไว้แก่รัฐบาลกลางอีกด้วย

องค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) เป็นหน่วยการปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งสะท้อนการ กระจายอำนาจให้แก่หน่วยการปกครองพื้นฐานของประเทศโดยแท้จริง มีความสำคัญต่อการ บริหารการพัฒนาในระดับตำบลทั้งในทางทฤษฎีและทางปฏิบัติ ซึ่งในทางทฤษฎีมีความเชื่อว่า องค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) มีแนวโน้มว่าจะมีศักยภาพสูงในการพัฒนาชนบท เป็น องค์กรที่มีพลังประชาชนในท้องถิ่นและใกล้ชิดกับประชาชนในชนบท จึงน่าจะรู้ถึงปัญหา ความต้องการที่แท้จริงรวมทั้งแนวทางแก้ไขปัญหาได้เป็นอย่างดี อันส่งผลต่อความสำเร็จหรือ ล้มเหลวของการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมืองและสิ่งแวดล้อม อีกทั้งยังส่งเสริม ให้ประชาชนในชนบทได้มีส่วนร่วมในการปกครองตนเอง (วันนี นนทศิริ. 2543 : 1)

การมีส่วนร่วมของประชาชนและจากส่วนต่างๆ ในชุมชนที่หลากหลายถือว่าเป็น หัวใจของการบริหารจัดการองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ขาดไม่ได้ เพราะการปกครอง ท้องถิ่นอยู่บนพื้นฐานความคิดของประชาธิปไตยท้องถิ่นและการปกครองตนเอง

(Local – self Government) ที่ให้ความสำคัญกับประชาธิปไตย การมีส่วนร่วมจึงเป็นหลักการพื้นฐานในการบริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อรทัย ก๊กผล. 2547 : 23)

การมีส่วนร่วมเป็นสิ่งสำคัญทั้งจากภายในองค์กรบริหารส่วนตำบลเอง คนในชุมชน และจากส่วนต่างๆ ของสังคมภายนอกและที่สำคัญก็คือการส่งเสริมการมีส่วนร่วม ของประชาชนให้มากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคปัจจุบันซึ่งเป็นยุคของโลกไร้พรมแดน การบริหารงาน การดำเนินการใดขององค์กรบริหารส่วนตำบลย่อมจะส่งผลกระทบต่อชุมชน กระทบถึงองค์กรใกล้เคียงหรือหน่วยงานภายนอกทั้งภาครัฐและเอกชน ดังนั้นเพื่อให้เกิดการพัฒนาในด้านต่างๆ และตอบสนองความต้องการของชุมชน องค์กรบริหารส่วนตำบลจึงต้องมีความร่วมมือกับประชาชนในการดำเนินงานขององค์กรบริหารส่วนตำบล (อบต.) ตามอำนาจหน้าที่ที่กำหนดไว้ ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมให้องค์กรบริหารส่วนตำบล (อบต.) เป็นกลไกในการปกครองระดับท้องถิ่นที่ดี ขอบธรรม และเป็นกลไกที่เป็นประชาธิปไตย โปร่งใส มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล มีความรับผิดชอบต่อประชาชนในท้องถิ่น สามารถตรวจสอบได้และเป็นกลไกที่ประชาชนมีส่วนร่วมในการคิดและตัดสินใจ เป็นการปกครอง และใช้อำนาจรัฐในการบริหารจัดการท้องถิ่นให้เป็นไปตามเจตจำนงของประชาชน อันจะก่อให้เกิดการบริหารจัดการที่ดี และมีประสิทธิภาพ (สถาบันดำรงราชานุภาพ. 2543 : 43-45)

องค์กรบริหารส่วนตำบลในอำเภอแคนดง จังหวัดบุรีรัมย์ เป็นหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นที่ตั้งขึ้นมาตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์กรบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 ตามมาตรา 40 เพื่อกระจายอำนาจการปกครองไปสู่ท้องถิ่นและชุมชนท้องถิ่นในการดูแลตนเองให้มากขึ้น โดยมีหน้าที่ต้องทำและอำนาจหน้าที่ที่อาจทำได้ ในเขตองค์กรบริหารส่วนตำบลตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์กรบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2546 มาตรา 66 , 67 และ 68 ยังมีภารกิจที่ได้รับโอนจากส่วนกลาง ส่วนภูมิภาคที่เคยรับผิดชอบมาให้ท้องถิ่นเป็นผู้ดำเนินการหรือจัดทำ ซึ่งวัตถุประสงค์ของการถ่ายโอนภารกิจและอำนาจให้กับท้องถิ่นนั้น ก็เพื่อให้การดำเนินกิจการต่างๆ ตรงกับความต้องการและปัญหาของท้องถิ่นมากที่สุด มีความรวดเร็วในการดำเนินงาน เพราะกระบวนการสั้นกว่า มีความประหยัดสามารถตรวจสอบได้ง่ายและยังเป็นการกระตุ้นการมีส่วนร่วมและสร้างความรู้สึกรักผูกพันของคนในท้องถิ่นที่มีต่อชุมชนของตนเอง ซึ่งเป็นพื้นฐานที่สำคัญต่อการปกครองระบอบประชาธิปไตย เพราะจะทำให้เกิดการปกครองตนเองของท้องถิ่นอย่างแท้จริง และจะทำให้ภาคประชาชนมีบทบาทในการทำงาน ทำให้เกิดความ เป็นธรรมที่ประกอบไปด้วยความโปร่งใส มีความรับผิดชอบต่อสาธารณะ มีส่วนร่วม และ

ตรวจสอบได้ซึ่งการเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมถือว่าเป็นหลักการและกุศโลบายที่สำคัญอย่างหนึ่งที่จะทำให้การบริหารงานต่างๆ ประสบผลสำเร็จได้ง่ายขึ้น การมีส่วนร่วมจึงเป็นการเปิดโอกาสให้ทุกฝ่ายในชุมชนได้มีส่วนร่วมในการคิดริเริ่มการพิจารณาตัดสินใจร่วมปฏิบัติและร่วมรับผิดชอบในเรื่องต่างๆ อันมีผลกระทบต่อตนเอง

จากหลักการและความสำคัญของการมีส่วนร่วมดังกล่าว กอปรกับยังไม่มีการศึกษาหรือวิจัยการมีส่วนร่วมของประชาชนในการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอแคนดง จังหวัดบุรีรัมย์มาก่อน ผู้วิจัยในฐานะพนักงานส่วนตำบลเห็นว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนมีความสำคัญ และเป็นประโยชน์ต่อการแก้ไขปัญหาของชุมชน และการวางแผนพัฒนาชุมชนให้ตรงตามความต้องการที่แท้จริงของประชาชน อันจะนำไปสู่การพัฒนาท้องถิ่นหรือชุมชนที่ยั่งยืน จึงมีความสนใจที่จะวิจัยการมีส่วนร่วมของประชาชนในการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอแคนดง จังหวัดบุรีรัมย์ ในครั้งนี้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอแคนดง จังหวัดบุรีรัมย์
2. เพื่อเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมของประชาชนในการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอแคนดง จังหวัดบุรีรัมย์ ที่มีเพศ อายุ และพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลแตกต่างกัน
3. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอแคนดง จังหวัดบุรีรัมย์

สมมติฐานการวิจัย

1. ประชาชนมีส่วนร่วมในการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอแคนดง จังหวัดบุรีรัมย์ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง
2. ประชาชนที่มี เพศ อายุ และพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบล แตกต่างกันมีส่วนร่วมในการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอแคนดง จังหวัดบุรีรัมย์ แตกต่างกัน

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้ศึกษาได้กำหนดขอบเขตของการศึกษาไว้ ดังนี้

1. พื้นที่ ได้แก่ องค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอแคนดง จังหวัดบุรีรัมย์
จำนวน 4 แห่ง ประกอบด้วย
 - 1.1 องค์การบริหารส่วนตำบลดงพลอง
 - 1.2 องค์การบริหารส่วนตำบลหัวฝาย
 - 1.3 องค์การบริหารส่วนตำบลแคนดง
 - 1.4 องค์การบริหารส่วนตำบลสระบัว
2. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ประชาชนที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป เป็นผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอแคนดง จังหวัดบุรีรัมย์ จำนวน 18,676 คน
3. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ประชาชนที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป เป็นผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอแคนดง จังหวัดบุรีรัมย์ ทั้ง 48 หมู่บ้าน ได้มาจากการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรกลุ่มตัวอย่างตามวิธีของ ทาโร ยามาเน่ (Taro Yamane, 1973 : 727) ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 392 คน
4. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย
 - 4.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่
 - 4.1.1 เพศ
 - 4.1.2 อายุ
 - 4.1.3 พื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบล
 - 4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอแคนดง จังหวัดบุรีรัมย์ ตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2546 ภายใต้ข้อบังคับแห่งกฎหมายขององค์การบริหารส่วนตำบลตาม มาตรา 67 อำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลไว้ 9 ประการ ดังต่อไปนี้
 - 4.2.1 จัดให้มีและบำรุงรักษาทางน้ำและทางบก
 - 4.2.2 รักษาความสะอาดของถนน ทางน้ำ ทางเดิน และที่สาธารณะ รวมทั้งกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล

4.2.3 ป้องกันโรคและระงับโรคติดต่อ

4.2.4 ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

4.2.5 ส่งเสริมการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม

4.2.6 ส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุ และผู้พิการ

4.2.7 คุ้มครอง ดูแล และบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

4.2.8 บำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมอันดี
ของท้องถิ่น

4.2.9 ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่ทางราชการมอบหมาย โดยจัดสรรงบประมาณ
หรือบุคลากรให้ตามความจำเป็นและสมควร

หมายเหตุ ในการวิจัยไม่นำเอาอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลข้อ 9
ที่เป็นอำนาจหน้าที่ในการปฏิบัติตามกฎหมายอื่น

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. องค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง องค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอแคนดง
จังหวัดบุรีรัมย์ ที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ.
2537 แก้ไขเพิ่มเติม(ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2546

2. การมีส่วนร่วม หมายถึง ความร่วมมือ ร่วมปฏิบัติและร่วมรับผิดชอบด้วยกัน
ไม่ว่าจะเป็นของบุคคลหรือของกลุ่ม ทั้งนี้เพื่อให้เกิดการดำเนินงานเกิดการพัฒนา และเกิด
การเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ต้องการ ซึ่งการมีส่วนร่วมของประชาชนเป็นยุทธศาสตร์ที่
สำคัญของการพัฒนาชุมชน ส่งผลให้การดำเนินงานหรือการดำเนินกิจกรรมต่างๆตาม
แผนงานหรือโครงการเกิดประสิทธิผล

3. การมีส่วนร่วมของประชาชนในการดำเนินงาน หมายถึง การมีส่วนร่วมของ
ประชาชนในการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอแคนดง จังหวัดบุรีรัมย์
ของประชาชน 8 ด้าน ได้แก่

3.1 จัดให้มีและบำรุงรักษาทางน้ำและทางบก หมายถึง การที่องค์การบริหารส่วน
ตำบลจัดให้มีการสร้างถนนครบจำนวนตามแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลและจัดให้มี
การซ่อมแซมคูคลองรักษาดินนให้ใช้การได้คืออย่างสม่ำเสมอ ซึ่งประชาชนได้รับความสะดวกใน
การเดินทางภายในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอแคนดง

3.2 รักษาความสะอาดของถนน ทางน้ำ ทางเดิน และที่สาธารณะ รวมทั้งกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล หมายถึง การที่องค์การบริหารส่วนตำบลจัดให้มีการทำความสะอาดในที่สาธารณะเป็นประจำ จัดให้มีภาชนะรองรับขยะสำหรับประชาชนอย่างเพียงพอ มีการจัดกิจกรรมรณรงค์รักษาความสะอาดเป็นประจำทุกเดือน และมีการประสานงานร่วมมือกับหน่วยราชการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอแคนดงในการรักษาความสะอาด

3.3 ป้องกันโรคและระงับโรคติดต่อ หมายถึง การที่องค์การบริหารส่วนตำบลจัดให้มีการกำจัดขยะและป้องกันโรคไข้เลือดออกเป็นประจำทุกปี จัดให้มีการฉีดวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าเป็นประจำทุกปี และมีการอบรมประชาชนให้มีความรู้เกี่ยวกับการป้องกันโรคติดต่อเป็นประจำทุกปี

3.4 ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย หมายถึง การที่องค์การบริหารส่วนตำบลจัดให้มีเครื่องมือ วัสดุและอุปกรณ์ที่ใช้ในการดับเพลิงอย่างเพียงพอและทันสมัย และมีการจัดตั้งอาสาสมัครรักษาความสงบเรียบร้อยภายในแต่ละชุมชน

3.5 ส่งเสริมการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม หมายถึง การที่องค์การบริหารส่วนตำบลจัดให้มีการอบรมประชาชนเพื่อให้ได้รับความรู้ด้านต่างๆ และบำรุงศาสนา ส่งเสริมวัฒนธรรมอันดีของประชาชน

3.6 ส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุ และผู้พิการ หมายถึง การที่องค์การบริหารส่วนตำบลได้จัดกิจกรรมของกลุ่มสตรีและเยาวชน จัดให้มีการช่วยเหลือกิจกรรมของศูนย์พัฒนาเด็กก่อนวัยเรียน จัดให้มีการสงเคราะห์ผู้สูงอายุอย่างสม่ำเสมอ และจัดโครงการช่วยเหลือผู้พิการ

3.7 คุ้มครอง ดูแล และบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หมายถึง องค์การบริหารส่วนตำบลจัดให้มีการรณรงค์อนุรักษ์ป่าไม้และแหล่งน้ำธรรมชาติ และอื่นๆ

3.8 บำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น หมายถึง การที่องค์การบริหารส่วนตำบลได้เป็นศูนย์กลางในการจัดประเพณีต่างๆของชุมชนในองค์การบริหารส่วนตำบลทุกปี และจัดให้มีกิจกรรมเพื่อรณรงค์การสืบทอดประเพณีหรือวัฒนธรรมท้องถิ่น

4. ระดับการมีส่วนร่วม หมายถึง การมีส่วนร่วมของประชาชนในการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอแคนดง จังหวัดบุรีรัมย์ ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วม ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลการวิจัยครั้งนี้เพื่อนำไปใช้เป็นสารสนเทศในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน และเสนอแนะหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการส่งเสริมการมีส่วนร่วม ตลอดจนผู้สนใจได้ใช้เป็นข้อมูลในการศึกษาเพื่อพัฒนาการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อไป

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY